

DEBRECZENI ELLENŐR.

Politikai, közgazdasági s társadalmi lap.

A BALKÖZÉPPÁRT KÖZLÖNYE.

Megjelen hetenkint ötször, u. m. hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Előfizetési feltételek: helyben házhoz hordva vagy vidékre postán küldve. Egész évre 10 frt. Félévre 5 frt. Negyedévre 2 frt 50 kr. Egy óra 1 frt. Előfizetheti helyben a kiadóhivatalban a debreczeni részvény-

nyomdában, aztán Telegdi K. Lajos és ifj. Csáthy Károly könyvkereskedéseikben, vidéken a postahivataloknál.
Hirdetési díj: négy hasábos petit sor 5 krajczár. Nagyobb terjedelmű s több

izben megjelenő hirdetményeknél leengedés történik. Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr. Nyilttérben megjelenő közlemények minden sora 20 kr. A hirdetmények a szerkesztési irodában vétetnek fel.

Az előfizetési s hirdetményi pénzek a kiadóhivatalba, a lap szellemi részébe tartozó közlemények a szerkesztőségi irodába Tiszabankház (Főpiac 1584. sz. a.) címezendők.

Budapest, jul. 16.

Tüneményes idöket élünk! így sohajtott fel megboldogult Lisznyay Kálmán, mikor Marziani osztrák tábornok parancsára Páviában 24 órai kurta vasra verték, azért a kis extravaganciáért, mert csakójáról röfös hoszuságban röpitő nemzeti színü szalaggal jelenvén meg egy vasárnap esti óráiban a sétatérén, a jó érzelmü olasz suhanczok százával ordítózó csoportjának egy jó napot csinált.

Bizony tüneményes idök voltak azok; de azért a honvédek, kik vele együtt rágódtak a keserüség próföntján, úgy szidták a Kálmán, ostoba ötletét, mint a bokrot, mert józanabb észszel fogván fel a dolog sorját, érezték a tüntetés idöszertülenségét, s mert az özszeesküvésnek keresztelt bohózkodásért ök is in solidum egy heti kaszárnyaáristommal lakoltak egész ártatlanul, belátták, hogy a tüneményes idöket, amennyiben rajtunk áll, nem kell még tüneményesebbé tenni, mert megmondta bölcs Salamon, hogy mindennek ideje van.

De hát a magyar embernek véreben van, hogy akkor henczeg legjobban, mikor nem kellene; olyan mesterségesen eltudja rontani dolgait, hogy ellenségeinek csak úgy örül rajta a lelke, s ha a jó részben saját hibája által magára zudított veszedelem özszeecsap jeje felett, olyan keservesen átkozza a mostoha sorsot, mintha ő mindenben a legártatlanabb volna, s ahelyett, hogy maga emberségéből igyekezne kieviczkélni a hínárból, összedugott kézzel várja, hogy no uram isten most segits ha valaha!

Most is tüneményes idöket élünk, tüneményesebbeket mint valaha!

A világsi fegyverletétel után erősebbek voltunk, mint a szerencsés csaták legdicösösegehb napjaiban; mert volt egy kincsünk, mitől a leverésünkre szövetkezett két nagy hatalom nem tudott megfosztani, a nemzetünk szívós erélye fölött csudálkozással eltelt világ elismerése és tisztelete, mely erkölcsi hatalom Solferinón és Sadván át elvégre is visszavezérelte a babiloni fogságban sinlödött nemzetet a Kanaán földre!

Megvan-e még az az erkölcsi talizmán, hogy bekövetkezheto nehéz napjainkban ennek hatása alatt edződjék bizalmunk, s bizalmunkból meritsünk eröt a a súlyos küzdelemre?

Dehogy van, oda dobtuk ezt is sok más egyébbel azért a sok jóért cserébe, amit hét évvel ezelött akkor kaptunk, mikor mindent megnyertünk.

Hét álló esztendő! Mily szép idö, minö kegyelmes volt hozzánk az ég, hogy annyi idöt engedett a szervezkedésre; s hogy használtuk fel azt a szép idöt? Ugy agyon szerveztük magunkat, hogy csak egy ropog bele a derekunk; s ha most hamarjában valami non putarem találna történni, úgy járnánk, mint az a katona, kinek legelső gondja jó sort aludni, s mikor felriasztják a tábornok, abrakolatlan levon éhes gyomorral áll ki a csatasikra; pedig a gyenge testnek lehagolt az idegzete s jól tudjuk, hogy nincs gyávabb teremtese az ur istennek az éhes katonánál.

Elszegényedünk, mert az idöjárás mostohaságának hatalmasan kezére dolgozott az elvakult hetvenkedés, mely a nemzeteknek legnagyobb átka és megölö gyilkosa. A nagyot markoló de semmit nem szorító ügytelenség rendszert nem ismerö hánykolódása arra vesztegette velünk a drága idöt, hogy a mit egyik nap foltoztunk, másnap felfejtegecsük; mig egyszer a sok foltoztatás közben arra viradtunk, hogy mind közönségesen elrongyosodtunk, s azt sem tudjuk, hogy az uszoras pénzzel éhségünket csillapitsuk-e, vagy gunyát vergyünk kiaszott tagjainkra, melyeknek jó karban tartásáról a gyümölcsözö beruházások mellett egészen megfeledkeztünk; — s hogy dicsöséges gazdálkodásunknak koronáját is feltegyük, a pillanatnyi éhséget elözö kölcsönért, a 13 százalékos kamaton felül toldalékul még államgazdaszatunk egészséges irányát is felárkoljuk, hogy az utóemzedék még ha meglesz is benne a tehetség és jóakarát hibáink kijavítására, ne tehessen egyebet, mint megkötött kezekkel átkozni az elödök rövidlátását, kik olyan formán gazdálkodtak, mint a Szent Mihály nap után aggódo korbely pástzorember,

ki a subáját adja el potom áron, hogy a bocskor árát kifizesse.

Eddig még csak szánakoztak rajtunk, hogy az a nemzet, mely hösies magatartásával a müvelt világ bámulatát tudta kiérdemelni, saját háza táját sem képes berendezni.

Hanem most már épen neveltség tárgyai kezdünk lenni.

Mikor Nagy Fridrik porosz királynak hírül vitték, hogy az adó felemelésén a nép nagyon szomorkodik, azt válaszolta: Az nem baj, csak fizessenek. Hanem mikor ismét emelte az adót s azt hallotta, hogy a nép jó izün mulat, rögtön visszavonta a rendeletet, azt mondván, hogy: de már akkor baj van!

Mi is ideje hogy megszompolyodjunk; mert akinek a gazdálkodása már közneveltség tárgya, biz az már kölcsönre sem igen számíthat; pedig a magyar állam jó darabig arra leend utalva.

De hát hol kezdjük a javulást?

A hiba elismerésén. Mig egymással huzalkodva vergödünk, s mind közönségesen dologhoz nem látunk, addig nincs remény a szabadulásra, mert a ki magán nem segít, azon az isten sem segít.

Hibás uton jártunk mindnyájan, mert vagy észre vette a nemzet, hogy bizományosai nem jó utra tereltek az állam szekerét; vagy nem. Ha nem vette észre lakol közönyösségeért; ha észre vette s nem velle elég lelki ereje idejében elküldeni, hogy eddig, s ne tovább: lakol gyavaságáért!

Megvagyon írva, hogy minden nemzetnek olyan törvényhozása és kormánya van a milyet megérdemel.

Ha még most sincs tisztában arról a nemzet, hogy melyik uton kell haladnia, hogy a válságos idöknek bátran szemébe nézhessen; ha még most is csak sópánkodva nézi, hogy a káposztás kertbe kacintgató érdek vállain kuporgó tehetetlenség, máról hónapra elődö ide s tova kapkodásai mellett, hogy foly el a nyilt sebekből utolsó életereje, ha nincs elég erkölcsi ereje felállítani azon erős támaszokat, melyek nélkül helyes irányban haladó erős kormányt képzeln sem lehet; az annak a jele, hogy a társadalom feloszlása már oly nagy foku, hogy gyógyuláshoz reményünk nem lehet; s akkor, mert a bajt csak magunkban kereshetjük, sorsunkat megérdemeltük.

Európa állapota épen nem oly rózsaszínü, hogy valami nagy megnyugvással tekinthessünk a jövőbe. Ha a magunk paraszteszével nem bírnák az események tömkelegéből a fenyegetöt veszélyt kiismerni, hallgassunk az angol államférfi figyelmeztetésére, ki a mult napok egyikén kerekén ki mondotta, hogy sokkal közelebb állunk a válsághoz, mint sokan gondolnak. Pedig az angol államférfiak egy kevéssel mélyebben látnak a színpalak megé mint mi szegény magyarok, kik a mi bőrünkre gyártott eseményekről is csak a kétféjü sasos ujságból szoktunk Bécs után egy nappal értesülni.

A nyugoti római fajü két köztársaság mint lidérez nyomás alatt nyög, a középkor ötöt századaiba visszavágyó butaság erőre kapott, mert idejében meg nem fékezett csatlósainak fojtogatása alatt.

Német országon a fekete reactio zsoldjába szegödött vörös reactio, socialdemocratia hangzatos czéje alatt lázongó sehonnai faj, egy catholicus legény-egylet félörült eszköze kezébe nyomja az orgyilkos fegyvert, hogy ad majorem dei gloriam kioltsa életét azon embernek, kinek a német nép isten után legtöbbet köszönhet.

Hogy erre mifelénk mi minden történik, arról ne is igen beszéljünk. Elég ha naponként szem és fültanul vagyunk, hogy akarnak a jó testvérek a haldokló ember örökségén még életben megosztani.

Vajon nem fogunk-e úgy járn mint az egyszeri orvos cselédjei, kik — halálra vált uroktól már mit sem tartva, málháztak s duggattak mindent szemé láttára, mignem a beteg idegeit megrázkódtató kaczagásba törve ki, a hűtlen cselédeket utánzó majom felett, ki parókáját s pápaszemét ejté zsákmányul: a torkát elfulasztó daganattól megszabadulva fel oszudott, s a hivatlan osztozkodókat erélyesen rendre utasította.

Ugy hiszem, hogy az isteni gondviselés a magyar nemzet javára ezen majmot szélsöbali derék hazánkiai

becses személyében küldötte el, a súlyos bajok terhe alatt roskadozó nemzet felüdítésére; mert szó a mi szó, mikor Mocsáry és Csanády tösgyökeres kálmista magyar hazánkiai, Miletics és Babes urakban találják föl azon államférfiak ideáljait, kik a gondviseléstől arra vannak kiszemelve, hogy politikájokkal az elsatnyult magyar nemzetet régi erejére visszasegítsék: ezt bizony jóra való magyar embernek nagyon bajos is lenne kaczagás nélkül megállani.

Bizony nagy dolog az a szenvedély, mikor valaki határtalan önhitségben s csekély erejének tulbecsülésében belelovagolja magát abba a szerencsétlen eszmébe, hogy a haza megmentésének nagy munkája egyedül az ő vállaira nehezül. Ugy vannak ezek az urak, miut az a falusi kis leányzó, ki elkekeredve panasolta, hogy az ördög hozta azt a Faragó Sári Bagozra, ha az ide nem jött volna, most én volnék a legszebb leány a faluban. Ök is mindig azzal tépelődnek, hogy az ördög hozta ide ezt a Pétert meg Pált, ha az itt nem volna most én volnék a legokosabb ember a parlamentben; természetesen itt a Faragó Sári példája csak mutatis mutandis alkalmazandó, mivelhogy a parlamentben egy pár százra megy azok száma — a kik a fentisztelt uraknak méltán eldalolhatják, hogy vagyok olyan legény mint kend. Innen lehet aztán kimagyarázni, hogy mikor a pártalakításban elérnek azon vonalra, melyen tul caeteris paribus csakugyan megjárják vezetöknek, akkorára már oly csekély a contingens, hogy a sereg számának tekintélyét emelendök, még a nemzetiségi apostolokat is szivökhöz szorongatják, akik pedig adandó alkalommal öket is szives örömet felnyársaltatnák. Nem bánják ök, akármilyen történi a világ színpadán, csak ök azon kellemes meggyözödéshöz állhassanak, hogy az ország szeme rajtok rügg, s bennök tiszteli megváltót azon szegény demoralisált tömeg, mely megunva a sivatagban tévelygést, az igaz istentöl az arany borjuhoz szegödött. Hogy tenetnek-e jöt azért a szegény tömegért azon ök nem aggódnak. Mi nekik az a pimasz Hekuba? Csakhogy ez a szavazó gép sem oly buta, mint azok az urak hiszik; van annak a szívében egy hur, a nemzetéhez ragaszkodás hurja, melynek rezgése a velökig hat. Már kezd ébredni a nép s kezdü sejtetni, hogy az általános szavazás s más ily ábrán-los elméletek köpenye alól kilógó löblök, azon hazafiak sajátja, kik készebbek a pokolban lenni elsőik, semhogy a mennyországban közkatona fövel lábatlankodjanak; s a kik az ördögökkel is szivesen szövetkeznek, csakhogy hiuságok olthatatlan szomját csillapítsák. Ugyan mit érezhetnek ezen urak, midön az Oderski Vjestnik, az oroszországi ultrapanaszlávok legmérgeesebb korifaeusainak közege dicséret említi fel, hogy kezd már Magyarország közere térni; mert a szélsöbál már szövetsegre lépett a délszlávokkal. — Azt hiszik, hogy sok idö kell hozzá, mig a józanészü magyar nép reá tér, hogy még sem valami szent ügyben járhatnak azok, kik a nemzet halálos ellenségeinek rivalgó tetszésétöl kísértette osztogatják a parancsot csatlósainak, hogy hazaárulónak, hitehagyottná kiáltásák ki a haza leghivebb, legtehetségeeseb embereit. Hiszen így is sok a jó emberünk, kikre jó és rosz napjainkban számíthatunk; csak dobáljuk sárral egymás után. Tudja azt a nép, hogy a kik oly nagyon kardoskodnak, 48-ban a suton üttek, ha a bajt nyakunkra hoznák ismét, ök párolognának el legelőször; s elfogja hagyni az ál-apostolokat; mert ösztönszerűleg érzi, hogy nekünk magyaroknak is egyesült erővel kell a bajjal szembeszállanunk. Legyenek meggyözödo, hogy az igaz hazafiak táborában a handabandázás agyonhallgattatik, vagy kinevetetik; azon üres fö pedig, mely erőnek erejével s az „egyetértés“ rovására akar a többi felébe tolakodni, amugy csatiason és váncsodiason érdeme szerint megkopogtattatik.

Alvinczi.

* Népszámlálás Budapesten. A „P. Lloyd“ szerint a városi hatóságánál olynemü javaslat felvételére fog ajánlat tételni, miszerint az egyesült fővárosban ujjolag egy általános és tüzetes népszámlálás foganatossáttassék.

* A király Prágába készül. Mint a „Presse“-nek távirják: Wrba gr. főudvarmester s Kinsky gr. főkönyhamester a prágai várban intézkedéseket tettek a király fogadására. Prágából a nevezett urak Brandesba mentek, s a kastélyban husz szobát rendeztek be a király számára.

* A nemzetközi gabnavásár aug. 3-án leendő megnyitására Strasser Alajos tőzsdealelnök és Aebly Adolf biz. tag a kereskedelmi minisztert kérték föl, ki készséggel engedve a kérelemnek, kijelenté, hogy személyesen fogja megnyitni a gabnavásárt.

* A differentialis tarifák kérdésében, a „P. Napló“ szerint, az osztr. állam vasutársaság, hajlandó teljesen engedni a magyar kormány kívánásainak, ha ez Szobtól a Dunán át Esztergomon keresztül Uj-Szönybe egy új vonalat engedményez.

* A választási törvényjavaslat végigtárgyalására vonatkozólag, mint a „Hon“ írja, a belügyminiszter bizalmasan felszólított minden osztályból egy-egy képviselőt, azon felkéréssel, hogy osztálya körében tudakozódjék, kik azok, kik ittmaradásukat még pár hétre feltétlenül ígérhetik. E tudakozásnak eredménye az lett, hogy a határozatképes számmal jóval többet ígérték biztosan ittmaradásukat.

* A szerb patriarcha megválasztása alkalmából a „P. Ll.“ egy vezércikkében megrója Hueber kir. biztost, hogy annyira tévútra hagyta magát vezetett, s Stojkovic megválasztását egyhangulag engedte megtörténni; nem akadályozván meg még azt sem, hogy a kisebbség visszavonuljon, s így kijátszassék a kormány azon joga, hogy a kisebbség jelöltjét ajánlja megerősítésre.

Külföld.

== A kissingeri merénylethez. A „Magd. Z.“-ból a Bismarck elleni merényletre vonatkozólag a következő részleteket olvassuk:

„Midőn a merénylet után Bismarck megjelent az ablakban, szünni nem akaró éljenzés fogadta őt a roppant tömeg részéről minden felől. Kinyújtá sebesült karját az ablakon s mondá, hogy „nincs semmi baj.“ Midőn a hg. visszatért a lövés után és lakszobájába lépett, igen izgatottnak látszott s ezt mondá: „Még itt is, hol gyógyulást találni reméltem, ily támadásoknak vagyok kitéve.“ — Kissingenből most érkezett táviratok Bismarck egészségi állapotát jónak mondják.

Kullman előletről ezeket írják a „Magd. Ztg.“-nak: Kullman Neustadtban született, 20—21 éves. Atyja a magdeburgi vendéglőkben igen ismeretes kereskedő. Anyja több mint egy évé Halleban, van gyógyíthatatlan téboly miatt. Atyja is anyja is Eichsfeldből való és szigorú katolikusok. Kullman Eduárd, a merénylet előkövetője, a legidősebb fia a családban, 4 évig Neustadtban tanulta ki a kádármesterséget, aztán egy évig vándorolt; utjából visszatérve, régi gazdáját és mesterét késel-megszúrta az utcán, miert is 3—4 évig volt fogságban, mely büntetését kevéssel pünköst előtt állotta

A „Debreczeni Ellenőr“ tárczája.

Egy tallér.

Bűnügyi történet.

(Németből.)

(Folytatás).

„Ígretét, hogy szeretetreméltó leányával eljegyzésemet még ma este ünnepelem, elfogadom. Remélem, valamint ön is, hogy sikerülni fog cszinte szerelmeknek, azon megmagyarázhatlan, nem természetes ellenszenvet, melylyel ma még Elvira irányomban viseltetik, — legyőzni. Ha nem bírnek e meggyőződéssel, akkor a legmélyebb fájdalommal mondanék le a reménylett boldogságról; de tudom, hogy komoly buzgalom, egy alapnélküli előítélet legyőzésénél, eredményre vezet. Szándékom azonban igen meg lenne nehezítve, ha mindazon keserű szavakat hallanom kellene, melyeket, mint meg vagyok győződve, Elvira kisasszony ellenem használni fog, mihelyt megtudja, hogy kezét komolyan megkértem, s hogy el vagyok határozva azt szerelme nélkül is elfogadni.“

„Lari fiai! Üres asszonyi beszéd, melyre önnek nem szabad hallgatni, Elvira tudja kötelességét, s nekem engedelmességet fog.“

„Remélem őrnagy ur: de kérem önt kiméljen meg attól, hogy ez ügyben leendő beszélgetésüknek tanuja legyen. Vadászától egy fegyvert kérek s az erdőbe megyek sétálni, néhány óra múlva visszatérve, jogomat, — hogy leányát mint menyasszonyomat, s önt mint ipamat üdvözölhessem — igénybe fogom venni.“

Nem bánom. Biztosíthatom, hogy kedélyem nem oly tulságos gyöngéd; a jó erős menydörgéstől nem ijedek meg, de a mai fiatalág már más, mint mi zsémbes embe-

ki. Azóta eltűnt s atyját nem is tudósította, hogy és hol él. Azére tes buzgalommal járt, s sok helyütt a legnagyobb előzékenység és vendégszerető hajlamra talált

A berlini socialdemokrata közlöny, a „Neuer Social demokrat“ előadván röviden a Bismarck ellen intézett merényletet, azt jegyzi meg hozzá, hogy most már lesz elég ideje és alkalmá a nemzeti szabadelvű lapoknak a „kovászos uborka idényben“ elmélkedni a merénylet felett.

Az „Allg. Ztg.“ Kissingenből egy érdekes levelet közöl, mely miután e'adja a merénylet már ismert részleteit, így folytatja:

„D. u. 3 óra tájban Bismarck hg. a már elfogott gyilkoshoz, Kullmanhoz ment, kihez e szavakat intézte, „Szégyenlem, hogy ön porosz, tehát földim s még inkább szégyenlem hogy gyávan megfuttott ily tett után.“

Miután még más kérdéseket is intézett a tetteshez, de melyekre ez vagy épen nem, vagy csak kitérőleg válaszolt, a fürdőbe rándult a közönség kitörő éljenzése közepett. Azon ember, ki Kullmant legelőbb elfogta, mint mi említők, Lederer operaénekes Darmstadtból, nagyváradi születésű, tehát magyar állampolgár. Midőn ezt Bismarck megtudta, épen Lederertől magától, kit a herceg magához hivatott, hogy őt megismerje s megköszönje a tett szíveséget, — e megjegyzést tévé Bismarck a hercegnehez intézve szavait: „Látod mindig mondottam, hogy a porosz és magyar még igen jó barátokká lesznek!“ — Midőn az orvos bekötözte Bismarck sebeit, a birodalmi kancellár azt jegyzé meg, hogy vesélyeztetett életének megmentését ujmutatásnak tekinti arra nézve, hogy eddigi elveihez továbbra is szilárdan és tántoríthatlanul ragaszkodjék.“

Az orvosok és természetvizsgálók idei nagygyűlése Győrött.

Az előkészületek e gyűlésre mint a „Föv. Lapok“ írja — igen élénken folynak. Többi közt a győri színházban aug. 26-án műkedvelők „Harmincz nő s egy férj sem“ című operettet adnak elő, s még a zenekar tagjai is mind uri műkedvelők lesznek. A nagy gyűlés végleg megállapított programja ez: aug. 21—23-án beiratás a győri városházán; 23-án ismerkedési estély a kereskedelmi gyűlésben; 24-én d. e. 9 órakor a megnyitó közgyűlés; 25 és 26-án szakülések; 27-én d. e. 11 órakor zárgyűlés; 28-án kirándulás különvonaton Lébénybe, (melynek híres régi templomában e műemlékre vonatkozó előadás lesz.) Márialigetbe, a papréti mintagazdaságba s onnét Magyar-Ovárra; 29-én az óvári gazdasági tanintézet és a kiállítások s d. u. a rét-gazdaságok megtekintése, látogatás Mosonyban s este 8 órakor szétoszlás a vasuton. Mint hallatszük, Albrecht főherceg nagyuri intézkedést tett a vendégek szives látására mintaszerű gazdaszatában; gróf Battyhány József mosonyi főispán is ki fogja mutatni magyaros vendégszeretetét. Győről naponként lesznek kirándulások Kis-Bérre és Pannon-halmára. A résztvevőknek aug. 18-ig kell jelentkezniök Sztupa Györgynél (szénatéri gyógyszerárban,) a hat forintnyi tagdíj átadása mellett. Pestről legkönyelmesebb lesz gőzhajón menni, mely minden délután indul 3 és 6-kor s reggel 5 órakor érkezik Győrbe, hol már bizottsági tagok várják az érkezőket kocikkal. A társaság a tagoknak azt a kedvezményt adja, hogy az első helyért a másodiknak árát fizetik. E gyűlés alkalmára eddig átengedett lakások — mint a „Győri Közlöny írja“ — a kívánt mennyiséget megközelítik. Az elszállásoló bizottság ez ügyben igen

rek, és így legyen meg önnek akarátja. Természetes, hogy ez nem sokat fog használni önnek, mert Elvira nyersen és érthetően meg fogja önnek véleményét mondani, erre előre el lehet készülv. Ez a pajkos leány nem nagyon fukarkodik a szavakkal. Egy nőnek mindent el lehet tiltani, csak a beszédet nem.“

„El vagyok rá készülv, s csak az első viharon akarok tul lenni. — Engedje meg, hogy pár órára bucsut vegyek.“

„Jól van, ha már nem lehet másképen. Ha visszajön, menyasszonya várni fogja önt, az igaz, hogy nem lesz valami tulságos gyöngéd, de arról gondoskodom, hogy engedelmes legyen.“

A gróf a hála néhány szavát nyilvánította, s aztán, szívélyesen kezét szorított az őrnagygyal és távozott.

Az öreg ur néhány percig méla gondolatokba merülve járt fel és alá a szobában. Nem vette épen oly könnyedén a dolgot, a mint azt leendő vejével elhitetni akarta. Maga is tartott kissé a leányával való beszélgetéstől. Emlékezett azon nehéz órákra, a melyeket két év előtt kereszttül élt, a midőn Elvirával tudatta, hogy Henrik nevéjé kell lennie: még látta maga előtt állani, a mint esdekelve tekintett reá nagy sötét könyvelt szemével, ismét hallotta kérését, és emlékezett, hogy akkor gyermeke szíve hosszú időre el lett idegenítve tőle. És ekkor Nordenheim Henrik, kit testvérként szeretett, volt férjül ajánlv neki, ma gróf Sarentin, kit pedig teljes szívéből gyűlölt.

De hát meg kellett ennek történni? Hát valóban szükséges volt ismét felszakítani, az alig behegedt sebet, s új családi viharokat kelteni fel.

Az őrnagy csaknem ingadozni kezdett elhatározásában. De nem, meg kellett lenni, mert szavát adta, és ezt nem könnyelmű meggondolatlanságból, hanem érett megfontolás után. Bár kinevette a gróft, a midőn ez azt mondotta, hogy Elvira unokabátyját Stern doktort szereti, de ezen nevetés erőltetett volt. Hiszen már régóta

ő benne is feltámadt ezen gyanu. Nem kerülte ki az ő figyelmét sem azon gyöngédség, melylyel Elvira Fritz iránt viseltetett, s ez több volt nővéri gyöngédségnél.

„Meg kell lenni,“ gondolá az őrnagy, „nem tehetek másképp, isten engem úgy segéljen, Amen! Ha ez a derék fiu nemes ember volna, mily örömmel üdvözölném őt mint vőmet, de így lehetetlen, teljesen lehetetlen. Szerencsére ő nem gondol ily esztelelenségre, s Elvira gyermekes szerelmének gátot kell vetni, mielőtt késő lenne. Ha ő egyszer Sarentin-Streit grófnővé lett, majd kigyógyul esztelelen gyermekes szerelméből. Nem téprengék tovább, meg kell lenni. Ki tudja, meddig élek még? Most oly gyakran érzem magamat betegnek és gyengének. Ha meghalnék, mielőtt Elvirát férjhez adtam, vége a majorátusnak. Nem tehetek róla, sirhat, könyöröghet, a kötelesség parancsol, meg kell lenni!“

S az őrnagy nem késlekedett tovább, hanem leánya szobájába ment, hogy szándékát végrehajtsa, bármily nehezére esett is az neki.

Elvira a nyitott ablaknál ült, s gondolatokba mélyedve bámult ki a szép vidékre, de tekintete nem az egyszerű szép képre volt szegezve, gondolatai az erdő lombjai felett Nordenheimba repültek. Figyelemmel kísérte gróf Sarentint, a mint az Nordenheimből a sortái pusztán át vezetv uton Kabelwitzbe jött. Majdnem két óra hosszan maradt apjánál, aztán távozott a kastélyból, a nélkül, hogy őt köszöntötte volna, a kastély kerten át a rom mellett az erdő felé tartott, s ott eltűnt. Ugyan mielőtt beszélgettek két óra hosszan apja szobájában? Elvira sejtette azt! Szíve fellázadt azon gondolatra, hogy a gróf, daczára az ő nyiltan kifejezett utálatának, hü marad szándékához, hogy atyja adott szavát beváltsa, s őt a gyűlölt házasságra kényszerítse.

A fentebbiek szerint, az állomásonként kitűzött líjjak között, az aranyok legkisebb száma 65; a legnagyobb pedig 95 darabban van megállapítva.

Kilencvenöt db arannyal az egész országban csak három díjosztási állomás tűzött ki.

Ezen kevesek közzé van helyezve a mi városunkbeli, a Debreczen városi díjosztási állomás is.

Debreczen város tekintetes tanácsa, e tekintetben hozott határozatában meg is tette már, az erélyes intézkedéseket, az iránt, hogy a díjosztás, a városnak az állomások között adott kitünő helyzetéhez méltó ünneplésséggel hajthatassék végre.

Az ünneplésséget bizonyosan emelni fogja az is, hogy míg a díjosztás máskor, 5 évvel ezelőtt október havában, — midőn már a hideg és kellemetlen időjárás gyakoribb szokott lenni; és míg a múltban a salétrom kaszárnya előtti kopasz téren tartott meg; a folyóévben augusztusban a nyári kellemes napok havában és a város közönségének kies mulató helyén a nagyerdőn a díszes lövölde épülete előtti téren fog az megtartatni.

A hazai lótenyésztés emelésére nézve kívánatos és célszerű volna még, ha tekintetbe vétetnék azon körülmény, miszerint ugy a közös hadsereg mint a m. kir. honvédség is évi ló szükségletének nagy részét kizárólag a városunkban évenként négy ízben tartatni szokott nagy vásárok alkalmával szerzi be; továbbá, hogy a legközelebbi mult években ezen debreczeni vásárok alkalmával külföldre is nevezetesebb mérvű lóvásárlások eszközöltettek; s végre hogy jelenben Angol, Török, Olaszország és Hollandia számára e város vásárterén tömegesebb vételek czéloztatnak; s a magyar kormány a vidéki ló tenyésztési díjosztásokon kívül e városnak lóvásárterén egy nagyobb szabású lókiállítás tartana; vadász és ügétő versenyekkel, hol az országnak csaknem minden részéből eladás végett különben is ide vezetett szokott kitünő fél vér anyagja, rendszeres bírálat tárgya lehetne. A hazai lókereskedésnek is hatalmas lendületet adhatna ezen eszme valóstítása; mert ily kiállítás alkalmával a vevők az ország legjobb lovai között válogathatnának anélkül, hogy az országot be utazniök kellene. Az állami méntelepek számára is sok jó csődört lehetne ily kiállításon a tenyésztőtől vásárolni.

Vagy felbuzdulhatna, e tekintetben, a francia „société d'encouragement“ és a párizsi „Concours hippique“ roppant sikerű példáján, azon nagy részben házánk legvágyosabb nagy uraiból álló lovaregylet, melynek városunk, a telivér tenyésztése tekintetéből ingyen oly szép futtatási pályatért adott, és évenként 100 db aranyból álló pályadíjat ad; s e lovaregylet e város vásárterén ugy a hazai lótenyésztés emelésére mint a maga hasznára ily nagyobb szabású lókiállítást évenként, méltán e városban rendezhetne.

Koszorus Lajos mk.

„Meg kell lenni,“ gondolá az őrnagy, „nem tehetek másképp, isten engem úgy segéljen, Amen! Ha ez a derék fiu nemes ember volna, mily örömmel üdvözölném őt mint vőmet, de így lehetetlen, teljesen lehetetlen. Szerencsére ő nem gondol ily esztelelenségre, s Elvira gyermekes szerelmének gátot kell vetni, mielőtt késő lenne. Ha ő egyszer Sarentin-Streit grófnővé lett, majd kigyógyul esztelelen gyermekes szerelméből. Nem téprengék tovább, meg kell lenni. Ki tudja, meddig élek még? Most oly gyakran érzem magamat betegnek és gyengének. Ha meghalnék, mielőtt Elvirát férjhez adtam, vége a majorátusnak. Nem tehetek róla, sirhat, könyöröghet, a kötelesség parancsol, meg kell lenni!“

S az őrnagy nem késlekedett tovább, hanem leánya szobájába ment, hogy szándékát végrehajtsa, bármily nehezére esett is az neki.

Elvira a nyitott ablaknál ült, s gondolatokba mélyedve bámult ki a szép vidékre, de tekintete nem az egyszerű szép képre volt szegezve, gondolatai az erdő lombjai felett Nordenheimba repültek. Figyelemmel kísérte gróf Sarentint, a mint az Nordenheimből a sortái pusztán át vezetv uton Kabelwitzbe jött. Majdnem két óra hosszan maradt apjánál, aztán távozott a kastélyból, a nélkül, hogy őt köszöntötte volna, a kastély kerten át a rom mellett az erdő felé tartott, s ott eltűnt. Ugyan mielőtt beszélgettek két óra hosszan apja szobájában? Elvira sejtette azt! Szíve fellázadt azon gondolatra, hogy a gróf, daczára az ő nyiltan kifejezett utálatának, hü marad szándékához, hogy atyja adott szavát beváltsa, s őt a gyűlölt házasságra kényszerítse.

„Meg kell lenni,“ gondolá az őrnagy, „nem tehetek másképp, isten engem úgy segéljen, Amen! Ha ez a derék fiu nemes ember volna, mily örömmel üdvözölném őt mint vőmet, de így lehetetlen, teljesen lehetetlen. Szerencsére ő nem gondol ily esztelelenségre, s Elvira gyermekes szerelmének gátot kell vetni, mielőtt késő lenne. Ha ő egyszer Sarentin-Streit grófnővé lett, majd kigyógyul esztelelen gyermekes szerelméből. Nem téprengék tovább, meg kell lenni. Ki tudja, meddig élek még? Most oly gyakran érzem magamat betegnek és gyengének. Ha meghalnék, mielőtt Elvirát férjhez adtam, vége a majorátusnak. Nem tehetek róla, sirhat, könyöröghet, a kötelesség parancsol, meg kell lenni!“

S az őrnagy nem késlekedett tovább, hanem leánya szobájába ment, hogy szándékát végrehajtsa, bármily nehezére esett is az neki.

Elvira a nyitott ablaknál ült, s gondolatokba mélyedve bámult ki a szép vidékre, de tekintete nem az egyszerű szép képre volt szegezve, gondolatai az erdő lombjai felett Nordenheimba repültek. Figyelemmel kísérte gróf Sarentint, a mint az Nordenheimből a sortái pusztán át vezetv uton Kabelwitzbe jött. Majdnem két óra hosszan maradt apjánál, aztán távozott a kastélyból, a nélkül, hogy őt köszöntötte volna, a kastély kerten át a rom mellett az erdő felé tartott, s ott eltűnt. Ugyan mielőtt beszélgettek két óra hosszan apja szobájában? Elvira sejtette azt! Szíve fellázadt azon gondolatra, hogy a gróf, daczára az ő nyiltan kifejezett utálatának, hü marad szándékához, hogy atyja adott szavát beváltsa, s őt a gyűlölt házasságra kényszerítse.

„Meg kell lenni,“ gondolá az őrnagy, „nem tehetek másképp, isten engem úgy segéljen, Amen! Ha ez a derék fiu nemes ember volna, mily örömmel üdvözölném őt mint vőmet, de így lehetetlen, teljesen lehetetlen. Szerencsére ő nem gondol ily esztelelenségre, s Elvira gyermekes szerelmének gátot kell vetni, mielőtt késő lenne. Ha ő egyszer Sarentin-Streit grófnővé lett, majd kigyógyul esztelelen gyermekes szerelméből. Nem téprengék tovább, meg kell lenni. Ki tudja, meddig élek még? Most oly gyakran érzem magamat betegnek és gyengének. Ha meghalnék, mielőtt Elvirát férjhez adtam, vége a majorátusnak. Nem tehetek róla, sirhat, könyöröghet, a kötelesség parancsol, meg kell lenni!“

S az őrnagy nem késlekedett tovább, hanem leánya szobájába ment, hogy szándékát végrehajtsa, bármily nehezére esett is az neki.

Elvira a nyitott ablaknál ült, s gondolatokba mélyedve bámult ki a szép vidékre, de tekintete nem az egyszerű szép képre volt szegezve, gondolatai az erdő lombjai felett Nordenheimba repültek. Figyelemmel kísérte gróf Sarentint, a mint az Nordenheimből a sortái pusztán át vezetv uton Kabelwitzbe jött. Majdnem két óra hosszan maradt apjánál, aztán távozott a kastélyból, a nélkül, hogy őt köszöntötte volna, a kastély kerten át a rom mellett az erdő felé tartott, s ott eltűnt. Ugyan mielőtt beszélgettek két óra hosszan apja szobájában? Elvira sejtette azt! Szíve fellázadt azon gondolatra, hogy a gróf, daczára az ő nyiltan kifejezett utálatának, hü marad szándékához, hogy atyja adott szavát beváltsa, s őt a gyűlölt házasságra kényszerítse.

„Meg kell lenni,“ gondolá az őrnagy, „nem tehetek másképp, isten engem úgy segéljen, Amen! Ha ez a derék fiu nemes ember volna, mily örömmel üdvözölném őt mint vőmet, de így lehetetlen, teljesen lehetetlen. Szerencsére ő nem gondol ily esztelelenségre, s Elvira gyermekes szerelmének gátot kell vetni, mielőtt késő lenne. Ha ő egyszer Sarentin-Streit grófnővé lett, majd kigyógyul esztelelen gyermekes szerelméből. Nem téprengék tovább, meg kell lenni. Ki tudja, meddig élek még? Most oly gyakran érzem magamat betegnek és gyengének. Ha meghalnék, mielőtt Elvirát férjhez adtam, vége a majorátusnak. Nem tehetek róla, sirhat, könyöröghet, a kötelesség parancsol, meg kell lenni!“

S az őrnagy nem késlekedett tovább, hanem leánya szobájába ment, hogy szándékát végrehajtsa, bármily nehezére esett is az neki.

Elvira a nyitott ablaknál ült, s gondolatokba mélyedve bámult ki a szép vidékre, de tekintete nem az egyszerű szép képre volt szegezve, gondolatai az erdő lombjai felett Nordenheimba repültek. Figyelemmel kísérte gróf Sarentint, a mint az Nordenheimből a sortái pusztán át vezetv uton Kabelwitzbe jött. Majdnem két óra hosszan maradt apjánál, aztán távozott a kastélyból, a nélkül, hogy őt köszöntötte volna, a kastély kerten át a rom mellett az erdő felé tartott, s ott eltűnt. Ugyan mielőtt beszélgettek két óra hosszan apja szobájában? Elvira sejtette azt! Szíve fellázadt azon gondolatra, hogy a gróf, daczára az ő nyiltan kifejezett utálatának, hü marad szándékához, hogy atyja adott szavát beváltsa, s őt a gyűlölt házasságra kényszerítse.

„Meg kell lenni,“ gondolá az őrnagy, „nem tehetek másképp, isten engem úgy segéljen, Amen! Ha ez a derék fiu nemes ember volna, mily örömmel üdvözölném őt mint vőmet, de így lehetetlen, teljesen lehetetlen. Szerencsére ő nem gondol ily esztelelenségre, s Elvira gyermekes szerelmének gátot kell vetni, mielőtt késő lenne. Ha ő egyszer Sarentin-Streit grófnővé lett, majd kigyógyul esztelelen gyermekes szerelméből. Nem téprengék tovább, meg kell lenni. Ki tudja, meddig élek még? Most oly gyakran érzem magamat betegnek és gyengének. Ha meghalnék, mielőtt Elvirát férjhez adtam, vége a majorátusnak. Nem tehetek róla, sirhat, könyöröghet, a kötelesség parancsol, meg kell lenni!“

S az őrnagy nem késlekedett tovább, hanem leánya szobájába ment, hogy szándékát végrehajtsa, bármily nehezére esett is az neki.

Elvira a nyitott ablaknál ült, s gondolatokba mélyedve bámult ki a szép vidékre, de tekintete nem az egyszerű szép képre volt szegezve, gondolatai az erdő lombjai felett Nordenheimba repültek. Figyelemmel kísérte gróf Sarentint, a mint az Nordenheimből a sortái pusztán át vezetv uton Kabelwitzbe jött. Majdnem két óra hosszan maradt apjánál, aztán távozott a kastélyból, a nélkül, hogy őt köszöntötte volna, a kastély kerten át a rom mellett az erdő felé tartott, s ott eltűnt. Ugyan mielőtt beszélgettek két óra hosszan apja szobájában? Elvira sejtette azt! Szíve fellázadt azon gondolatra, hogy a gróf, daczára az ő nyiltan kifejezett utálatának, hü marad szándékához, hogy atyja adott szavát beváltsa, s őt a gyűlölt házasságra kényszerítse.

„Meg kell lenni,“ gondolá az őrnagy, „nem tehetek másképp, isten engem úgy segéljen, Amen! Ha ez a derék fiu nemes ember volna, mily örömmel üdvözölném őt mint vőmet, de így lehetetlen, teljesen lehetetlen. Szerencsére ő nem gondol ily esztelelenségre, s Elvira gyermekes szerelmének gátot kell vetni, mielőtt késő lenne. Ha ő egyszer Sarentin-Streit grófnővé lett, majd kigyógyul esztelelen gyermekes szerelméből. Nem téprengék tovább, meg kell lenni. Ki tudja, meddig élek még? Most oly gyakran érzem magamat betegnek és gyengének. Ha meghalnék, mielőtt Elvirát férjhez adtam, vége a majorátusnak. Nem tehetek róla, sirhat, könyöröghet, a kötelesség parancsol, meg kell lenni!“

S az őrnagy nem késlekedett tovább, hanem leánya szobájába ment, hogy szándékát végrehajtsa, bármily nehezére esett is az neki.

Elvira a nyitott ablaknál ült, s gondolatokba mélyedve bámult ki a szép vidékre, de tekintete nem az egyszerű szép képre volt szegezve, gondolatai az erdő lombjai felett Nordenheimba repültek. Figyelemmel kísérte gróf Sarentint, a mint az Nordenheimből a sortái pusztán át vezetv uton Kabelwitzbe jött. Majdnem két óra hosszan maradt apjánál, aztán távozott a kastélyból, a nélkül, hogy őt köszöntötte volna, a kastély kerten át a rom mellett az erdő felé tartott, s ott eltűnt. Ugyan mielőtt beszélgettek két óra hosszan apja szobájában? Elvira sejtette azt! Szíve fellázadt azon gondolatra, hogy a gróf, daczára az ő nyiltan kifejezett utálatának, hü marad szándékához, hogy atyja adott szavát beváltsa, s őt a gyűlölt házasságra kényszerítse.

„Meg kell lenni,“ gondolá az őrnagy, „nem tehetek másképp, isten engem úgy segéljen, Amen! Ha ez a derék fiu nemes ember volna, mily örömmel üdvözölném őt mint vőmet, de így lehetetlen, teljesen lehetetlen. Szerencsére ő nem gondol ily esztelelenségre, s Elvira gyermekes szerelmének gátot kell vetni, mielőtt késő lenne. Ha ő egyszer Sarentin-Streit grófnővé lett, majd kigyógyul esztelelen gyermekes szerelméből. Nem téprengék tovább, meg kell lenni. Ki tudja, meddig élek még? Most oly gyakran érzem magamat betegnek és gyengének. Ha meghalnék, mielőtt Elvirát férjhez adtam, vége a majorátusnak. Nem tehetek róla, sirhat, könyöröghet, a kötelesség parancsol, meg kell lenni!“

S az őrnagy nem késlekedett tovább, hanem leánya szobájába ment, hogy szándékát végrehajtsa, bármily nehezére esett is az neki.

Elvira a nyitott ablaknál ült, s gondolatokba mélyedve bámult ki a szép vidékre, de tekintete nem az egyszerű szép képre volt szegezve, gondolatai az erdő lombjai felett Nordenheimba repültek. Figyelemmel kísérte gróf Sarentint, a mint az Nordenheimből a sortái pusztán át vezetv uton Kabelwitzbe jött. Majdnem két óra hosszan maradt apjánál, aztán távozott a kastélyból, a nélkül, hogy őt köszöntötte volna, a kastély kerten át a rom mellett az erdő felé tartott, s ott eltűnt. Ugyan mielőtt beszélgettek két óra hosszan apja szobájában? Elvira sejtette azt! Szíve fellázadt azon gondolatra, hogy a gróf, daczára az ő nyiltan kifejezett utálatának, hü marad szándékához, hogy atyja adott szavát beváltsa, s őt a gyűlölt házasságra kényszerítse.

(Folyt. köv.)

A spanyol E szó etymologia vezet vissza, — használták legi (Sok, ?) nagy nem jelent egy igényt; továbbá szóval ki „big bajuszt és a nandiná“-nak u „kecske“-szakál vezik. — Midőn zavarba jött, zá az akkori Roths jon, hány bajus kölesönt adnana

III. Henrik cza, ki őt rende napon nem jeler izben lépett az jő-e még? Egy roncaza a palota „kézzelfogható küldé a kertbe, kép már ideje l

Midőn a k mentegeté, hogy kitott reggelijéb — Tudom hisz magam látt

Egy kis d experimental és rozott.

Egy „nem gatta, ismerőseib kérve, hogy ma nek ezek az u experimental és — Azt az a kérdett.

— Figyele — Tehát, kölcsönözni — az a másik ner csessegg.

— Értem. — Szivese

Kérdés: költsézetnek ke Felelet: E Jól van.

Különös re német sógor. U ember, egy csin időre e házassá sült és nem v tehát az ő mos E házassá és felesége, — ez viszont mos egy mint ennek ugyszintén após „Si non e

Ha az em vonalakat figyel irányban olvass nak abból.

Itt egy ne „X. Y. kis rokonaim és ba forint 16 kr-ra t

„N. N. kis donna, tegnap vonítását a köz

„Nöm, eg zott meg — n köztudomásra, h nak reá, azt j nap alatt jelent

„Egy dist a dologházba, család és adós

„Az ideva szor mond kri oktatásra.“

„A talált nak neve volt : tetben.“

Egy bizon látogatásokra h — A ki h jő, örömöt okoz

bir érvénytel. Árak: II-ik oszt. jövet-menet 26 frt. 77 kr. — III-ik oszt. szinte jövet-menet 17. 81 kr

— **Simonffy Imre**, szeretett főkapitányunk, egy hozzánk ma érkezett levele szerint kedves nevével megérkezett a franzensbadi csehországi földébe.

Az estjeleni troubadourok szabadalma is lejárt, a mennyiben kedveseik ablaka alatt nem önthetik ki forró érzelmeiket Balázs Kálmán — vagy Oláh Józsi nyirettjének tolmácsolása mellett — oly zavartalanul mint eddig. Mert ha egyik vagy másik imádó ezentúl estjeleni zenével kíván imádata tárgyának kedveskedni, — tartozik szíve szándékáról a kapitányi hivatalt előzetesen értesíteni, — nehogy a rendőrség által az engedélyzetlen meglepett forró érzelmei — lehűtessenek. (?)

— **Rekkenő a hőség** 30. 32. 30°, s az ég csatornáit be vannak dugulva, nyeljük a port, kivált a midőn olyan szélvész kavarg, mint a minő ma d. e. volt. A szőlő és tengeri termésnek vége lesz, ha pár nap alatt egy jó eső fel nem üdíti.

Az országházról.

A „Debreczeni Ellenőr“ eredeti tudósítása.

Budapest, jul. 16.

Tegnap befejeztetett az általános, — ma a részletes tárgyalása azon tvjavaslatnak, mely a román fejedelemséggel az Orsova és tömösi szoroson vezető vonalok iránt f. évi május 30-án kötött egyezményt, törvénykönyvünkbe beiktatta. Mint előre jeleztem: a kormány jól összehozta többségét. A tvjavaslat 443. igazolt képviselő közül, az elnök nem szavazván, és 169 távol lévén, 107 ellenében 166 szavazattal, és így 59 szótöbbséggel fogadtatott el. A tárgyalások folyamában nagy jelentőségű volt Simonffy Ernő beszéde, nem csak argumentációinak ereje által, mely a pénzügyminiszter ur tegnapelőtti beszédének, főleg gyakorlati ténnyel szembe fordított részét, de az által is, mert róla azon hír volt elterjedve, miszerint a tvjavaslat mellett fog szólni. Annyival jobban esett tehát beszéde, mert az által, mind a róla terjesztett álhírt, mind a tvjavaslat védelmére felhozott érvek jó részét megzafolá.

Nem nagy jelentőséggel, de igen nagy különöséggel bírt, Steiger Gyulának — Pest város egyik képviselőjének — kitörése a kormány ellen. Ezen tehetséges ifjú szónok nehezen találta ugyan magát mindig, pártjának fegyelmi korlátai között, de mégis megmaradt azokon belül, kivéve a vasuti ügyeket, melyek körül mindig a frondeur szerepét játszotta. De ma már nem ismerte a korlátokat és szemére hányta a kormányt, mindazt a hibát, visszaélést, hogy ne mondjam a nemzet, főleg pedig a főváros, Budapest kereskedelme ellen elkövetett, nemcsak a vasuti s gőzhajózási, de még az igazságügyi politikában is. És mindezek után ellentétben Rádayval, ugy tón, miként beszéle: ellene szavazott a tvjavaslatnak. Meg is kapta már ma a központi előadó Pólya Józseftől a leczkét. Ez ur gondolta magában, hogy a Deákör professori székében ül, s kárhözható dorgatóriummal sujtott le a jobboldali Steiger fejére, — menydörögven, — hogy ellenléki képviselőnek szabad illő és hazafias — megtámadni a kormányt, de nem illő a jobboldalnak, főleg olyannak, a ki jó darabig az állampártjának jogi tanácsosa volt, most pedig oly vasutépítési vállalatoknál osztja jogi tanácsát, melyek a magyar állam ellen milliókra menő kárpótlási követeléseket támasztottak. Ez természetes feleselést vont Steiger részéről is maga után, épen Pólya ellenében, ki a deákpárt kebelében mindig sondrozott, s a vacsorapárt fő matadorja volt. Mindezen kedves intermezzók pedig Tisza Kálmánnak, az orsova-temesvári vonat engedélyokmánya ellenében tartott igen velős és metsző logikájú beszédébe fűzött amaz aphorismájával separtettek le a ház napirendjéről, melyben a ház nagy többségének helyeslése közötti mondá: „miszerint valaminem nem hasznos a hazára, hogy

a legnagyobb fontosságú országos kérdések, a Deákclubban határozatnak el, ugy sem hasznos sem illő, hogy a pártclubba való dolgok, a ház vitába vonatnak be. A legnagyobb figyelemre méltó azonban tegnap azon körülmény volt, miről a közlekedési miniszter Cseh Károly beszéde folytán tudósította a házat. A miniszter ur ugyanis azt mondta, miszerint a tömösi szoroson építendő vasut 4 1/2 millióba kerül, jóllehet az a közlekedési hálózatról betervezett tvjavaslathoz kapcsolt hivatalos számítások 11 millióra tették. Midőn a mostan szóban levő tvjavaslatokat beterveztetni akarta, bővebb meggyőződést kívánt szerezni azon számítások helyességéről, a melyek a tömösi szoroson tervezett vasut költségeiről szólanak, rövid uton felülvizsgáltatta azt ugyanazon hivatalos közzeggel, mely régebben a meglevő 11. milliós számítás eszközülte, t. i. a magyar államvasutak igazgatóságával. Ez igazgatóság néhány nap mulva azt terjesztette föl, hogy a vasut nem 11, de 10 millióba kerül. A miniszter azon bámultában, hogy ugyanazon közeg, ugyanezen tárgyban és adatokból, hol 11 hol 10 milliót hoz ki újabb számítás követelt, s kiderítettetni kívánta a lappangó hibát. Két nap mulva a „magyar államvasutak igazgatósága,“ azt felelte, hogy sem 11, sem 10, de 9 millió az igazi összeg. Már ez kivette a minisztert türelméből, s az összes számításokat és összes terveket a miniszterium technikai osztályához utasította, távsürgöny útján Pestre híván azon mérnököket is, a kik annak idején a helyszínen végezték a nyomjelzési munkálatokat. Ezek együttes utánvizsgálatából kiderült, hogy a „magyar államvasutak igazgatósága,“ nem a természetből fölvetett és a rétegtérvek szerint kijelölt vonalnak, de egy a képzeletből vett vonalnak alapján tette számításait; a természetben fölvetett vonal költségei ellenben a miniszterium technikai közegeinek számításai szerint kerülnek 4 1/2 millió forintba.

Beszéde végén kijelenté a miniszter azt is, hogy a „magyar államvasutak igazgatóságának“ szervezetében nagy hibák vannak, melyeket orvosolni fog.

Bátorkodunk kérdezni, hogy a miniszterium azon technikai osztálya, melynek tanácsa és műszaki jóátállása nélkül, a kormány vasuti költségvetést, mely alapja legyen vasuti törvénynek, be nem nyújthat, — hol volt 1872-ik évben, mikor ama költségvetés beterveztetett, hol volt azolta, hogy sem akkor, sem mostanig azon nem hibát, de bünt észre nem vette. Hiszen a közlekedési miniszterium költségvetéseiben évenként nagy összeg szerepel, mely új vonalak tanulmányozására adatik ki, szép összeget fizetett ki a magyar állam kincstár a tömösi szoroson tervezett vasutnak is tanulmányozására és tervezésére? — Hogy lehetett tehát azt ugy észre nem venni, vagy annyival inkább tünni, hogy ezen vasutvonalnak költségvetése, mely a természetben tanulmányozott vonalon a rétegtérvek szerint, 4 1/2 millióba kerül, ideális vonalon, és 11 millióra számítassék a „Magyar állam vasutak igazgatósága“ által, és ezen alapon és ez összegben helyben hagyassék a közlekedési miniszterium legfőbb technicus közege részéről, s így ennek felelőssége alatt, a miniszter által, mint törvényjavaslatnak alapja hozassék a törv. hozás elibe?

Ugyan ily technikus előzmények után — ha bedugta is fülét a nemzetgazdasági okok előtt, — minemű lelki nyugalommal szavazott a többség a törvényjavaslatra?

Azon lelki nyugalommal, mely a kényszerhelyzet sulyából származik, mely a kormánycrisisnek felvetése által elaltatja a jobboldali többség aggodalmait, és azon bátorsághányból, mely nem mer komolyan szemébe nézni az ország pénzügyi bajainak s félvén a kiterjedő crisistől, — nem rémül meg bármilyen áldozattól is ennek elodázására, s keleti vérünk törökszerű fatalismusával nem gondolja meg azt, hogy ma még elég erővel lennének megbirkózni a válság kinjaival, de ha bár apró, azonban folytonos erőlködéseken kifogyasztjuk életerőnket, — a későbbben jövő crisissel megküzdési tehetetlenek leszünk.

Ma már, dacára Tisza Kálmán hatalmas érveinek elfogadtatott, a temesvár-orsovai vasut engedélyéről szóló törvényjavaslat is a többség által. Holnap fog az engedély tárgyalatni. Igen féltő, hogy az engedélyokmányon nem lehetend alapos javításokat tenni. Mert rendszerint igen hatalmas a többség, mikor arról van szó, hogy pénzügyi nagy terheket vegyünk az ország nyakára, — vagy roppant nagy kedvezményeket adjunk egyes hatalmasok, főleg részvénytársulatok részére. Hiába, az osztrák államvasutársulat is egy részvénytársulat, melynek nem névre, de előmutatóra szóló részvényei, ki tudja mily hatalmas befolyással bíró egyének birtokában találhatunk.

Ezen társulat, a Magyarországon levő oraviczai, resiczai, szászkai kőszén- és érczben gazdag uradalmait oly olesó áron kapta meg az absolut kormány idején, hogy akkor is a vasutat csak mint ajándékot lehetett tekinteni, melyet felül kapott. Most ezen roppant hatalomnak fogja átadni Magyarország képviselőházának többsége az orsova-temesvári vonalat is, és ez által azon roppant hatalmat, hogy földműves országunk egy igen tetemes része s közvetve az által az egész ország terményei árát, tarifái által feljebb vagy lejjebb szállítsa.

És a kormány s pártoló többsége örül ezen nagy hatalmasságnak, mert az tetteleges garancia nélkül építi ki a szóban forgó vasutat.

Fájdalom, ezzel is ugy jár a „vakulj magyar“: „Fogtam törököt, de viszen.“

A „Debreczeni Ellenőr“

— eredeti átirata. —

— **Páris, jul. 18.** Fourtoun belügyminiszter beadta lemondását, nem lévén egy véleményen a kabinetnek az alkotmány törvényekkel és a bonapártistákkal szemben elfoglalt magatartását illetőleg. Mac-Mahon a miniszterválaságot csak akkor akarja megoldani, ha a nemzetgyűlés az alkotmány törvények felett már határozott. A nemzetgyűlés elfogadta a tvjavaslatot, mely a keleti határszéleken levő erődítések kijavítására vonatkozik.

— **Szt. Pétervár, jul. 18.** A csár Albrecht főherceget, ki tegnap utazott el Moskvába, a 86-ik gyalogezred tulajdonosává nevezte ki.

— **Madrid, jul. 18.** A carlisták a biscayai partokon 1600 egyént fogtak el, s kijelentették, hogy azon esethen, ha megtámadtatnak, ezeket mind agyonlövetik. A spanyolkormány 100,000 ujoncz besorozását rendelte el.

— **London, jul. 17.** A német koronaherceg az angol koronaherceggel jelen volt az Aldersothban tartott hadigyakorlatokon. A walesi herceg leesett a lóról, de nem sérült meg.

— **Kissingen, jul. 18.** Az államkancellár egészségi állapota felől kiadott tegnapi bulletin szerint a lösebek gyógyulófélben vannak; a kézcukló mozgása már szabadabb.

Felelős szerkesztő: Szabó Antal.

Főmunkatárs: Hamar László.

H I R D E T É S E K

Kiadó bolt
és
helyiségek.

A „debreczeni takarékpénztár“ épületében a főpaczra két bolt és az udvarban egy takaréki kiadó. Értekezhetni az igazgatóságnál, vagy a házfelügyelővel.
6. 2—3.

Kiadó lakás.
A nagyvárad-utczai Miklóssy féle háznál a „fehérlő“ mellett elköltözés miatt 2 szoba, konyha, kamara, padlás és pinczéből álló csinos lakás tetemesen leszállított áron kiadatik.
14. 1—2.

Gyümölcsbefőzéshez való tisztított pilé czukornak fontja 27 krért kapható Geréby Fülöp
fűszekereskedésében.

Haszonbérbe adandó.
Biharmegye Szent-Márton községe határában levő 739 hold tagosított, szántó, kaszáló és legelőből álló birtok, a jövő 1875-ik év január 1-és napjától egy vagy több évre haszonbérbe kiadó.
A fentnevezett birtok az újfalusi vasuti állomástól 20 percznyi távolságra esik. Értekezhetni a tulajdonossal Debreczenben nagyvárad-utca 2090. sz. a.
13. 1—3.

Laptulajdonos **Molnár György**. Kiadja a könyv- könyvmda s kártyagyári részv. társulat Debreczenben.

Előfizetési
hoz hordva vagy vidékre 10 frt. Félévre 50 kr. Egy óra 1 a kiadónálban

Régi dolgok
Valamint a fő
az irány megta
gunk visszaérk
dély világában
tulfinom vasasz
hajszáll rászaj
osztóne után in

Ha visszaj
nyek lánczolat
közös működés
rendesen a but

Ne menjün
züik a franczia
negyvennyolca
pillantást. Miko
dés mindent m
ben erejét ese
az volt, hogy
inkább törzsök
földjeinek felo
belátta, hogy
becsületességén
nak a csabítás
ama kipróbált
különböző ajku
konkolyt, azok
mig végre a fi
egyeduralmát a
gek fölött.

Igy volt e
lesz mindaddig
okosodik, s b
sággá fajult sz
a jogok köleső
utóbb közromlá
dás közben, m
harczol, a zsák
nek felül s a s
csilapítja.

Napjainkba
tokhoz képest
hogy most az
multak esemén
érésére vagy n
működésének
de mert mindi
egyenlő jogok
terjedését irgy
azok száma, a
igyekeznek s
melyet czéljuk

Ezen vakt
ködő párt, egé
zik, mert hivi
nak összefűzve
királyi pártot,
talma vezesse
hogy annak be
az egyházi ren
nek a társadal
czéljaik elérés
igen megy, ho
a nép értelmes